

— Молим вас, господине, каже један од њих (Таки из Скопља), дајте нам писмено да нас ваши Арнаути не дирају.

Бег из Мата их погледа од главе до пете:

— Та шта има више да вас дирају. Узели су вам све што су могли. Него пазите да не залутате. Идите овом стазом право, па ћете наићи на бугарске страже.

За време аустријске окупације Ахмет Зогу је у Бечу. Да ли је Аустрија хтела на тај начин само да га склони да јој не смета или је имала намеру да од њега створи свога познијега експонента не знамо. Може бити и једно и друго. Тек он онда има чин аустријског пуковника и усавршава се у немачком језику водећи лак живот млада човека.

Кад се рат завршава у Албанији су италијанске трупе. Један број виђенијих Албанаца међу којима је и Ахмет Зогу сазива конгрес у Љушњи, на коме се решава о мерама, што их ваља предузети по одласку окупатора. У привременој влади Ахмет-бег је министар унутрашњих дела. Затим постаје претседник владе као шеф народне странке (популоре). Опозиција немогући да га обори парламентарним путем прибегава војничкој побуни. Фан Ноли, Гуракући и Реџеп Шаља стварају националистичку владу у наслону на Косовски комитет. Ахмет Зогу се склања у Југославију.

Затим у децембру 1924 год. диже устанак, обара владу, која бежи у Италију, добија од парламента чин генерала и постаје претседник републике! Тако је назив „Албанска Држава“ замењен називом „Албанска Република“ уз један став, по коме је претседник републике истовремено и претседник владе и има право да парламенат распусти, а у његову отсуству да доноси законе.

За ову тако рећи биоскопску каријеру Ахмет Зогу има да захвали угледу у свом племену, бескрајној вољи да истрајно корача за личном амбицијом, личним особинама, међу којима је познавање људи једна од најглавнијих у сировим политичким приликама у земљи, што се тек ствара. Док су његови интелигентни политички противници полагали на парламенат, симпатије у страној штампи, везе у Друштву народа, албанске ко-